

Cròniques del món

Un palestí escolta atentament el discurs de Barack Obama adreçat al món musulmà, pronunciat el dia 4 de juny proppassat des del Caire, a Egipte.

Obama s'adreça al món islàmic

AMMAN ■ Carla Fibla

“Obama l’esperat”. Aquest és el titular amb què il·lustrava la portada el diari *Al Quds al Arabi* el dia que el president dels Estats Units, Barack Obama, s’adreçava als més de 1.500 milions de musulmans que hi ha arreu del món. Des del Caire, a Egipte, va parlar d’establir un “nou començament”, basat en la sinceritat i en el rebuig als estereotips, i inicià el discurs amb la salutació musulmana, “Salam Aleukum”; és a dir, “que la pau sigui amb vosaltres”. A continuació, davant l’auditori que l’escoltava i els milions de musulmans que el seguien a través de la televisió, el president nord-americà no va dubtar a recórrer als versicles de l’Alcorà per reforçar els seus arguments. Barack Hussein Obama no va decebre, ni en el to del discurs, ni en la disposició a fer un tomb radical a la relació amb el

món musulmà. Ara bé, després d’enumerar els desafiaments a què s’ha d’enfrontar a la regió, Obama no va ser capaç d’aportar solucions pràctiques. Per aquest motiu, els líders de Hamàs van lloar la seva predisposició al diàleg i es van sentir reconeguts quan Obama va esmentar els palestins, però els va semblar poc contundent a l’hora de criticar el bloqueig imposat per Israel. Així, davant el “discurs històric”, tal i com el van qualificar Egipte, Jordània o l’Aràbia Saudita, apareix també l’escepticisme del partit libanès Hezbollah o de l’aiatol·là iranià Ali Khamenei. La societat civil àrab també hi va veure un discurs positiu i esperançador, però hom creu que fer-lo realitat no serà pas fàcil. El president dels Estats Units va parlar de la seva història personal, la d’un cristià descendent de generacions de musulmans, que s’ha criat a

l’Àfrica, a Àsia i a Amèrica, i va reconèixer el paper que l’islam ha tingut en la civilització. Posteriorment, va assenyalar que els Estats Units fan la guerra a la violència extremista i no a l’islam i també va diferenciar la guerra de l’Iraq de la de l’Afganistan, d’on pensa retirar les tropes tan aviat com sigui possible. Obama també va recordar la dramàtica història dels pobles israelià i palestí, i assegurarà que la situació d’aquest darrer és “intolerable”. Va advocar per l’única solució de crear dos estats i va denunciar la il·legalitat dels assentaments jueus. També es va referir a les responsabilitats dels països que fabriquen armes nuclears, en una clara referència a l’Iran. Per a Obama, el secret consisteix a posar-se a la pell de l’altre i treballar plegats pel respecte, una actitud poc practicada en aquesta zona del món.

EL TEMPS

Imatge històrica de la revolta de Tiananmen.

PEQUÍN ■ Iris Mir

La flama de Tiananmen. “Com benzina abocada en una flama” són les paraules que va pronunciar Zhao Ziyang, ex-primer ministre i ex-secretari general del Partit Comunista, per mirar de convèncer el comitè permanent del Politburó de no enfrontar-se als milers d’estudiants que es manifestaven a la plaça de Tiananmen per demanar més llibertat, ara fa vint anys. Com més camarades seus, va ser silenciats per haver estat fidel als seus principis polítics. Ara, gràcies a Zhao, se saben les diferències que van sorgir al si del partit sobre la manera com fer front a les protestes, perquè va fer arribar les seves memòries clandestinament a Hong Kong, on s’han publicat, en escaure’s el vintè aniversari de la matança, amb el títol *Presoner de l’estat*. A Hong Kong, ara una regió de la Xina amb un règim administratiu especial, hi ha més llibertat d’expressió, cosa que ha permès que cada 4 de juny es faci un recordatori de les víctimes d’aquell 4 de juny de 1989. A la resta de l’estat s’ha guardat silenci i cap mitjà de comunicació local no hi ha fet referència. A la Xina postolímpica, la flama de Tiananmen encara crema i el Partit Comunista continua fent un ús de la repressió per silenciar la mort a trets de centenars de manifestants. Declarant la llei marcial i traient els tancs al carrer, el règim va voler evitar de fer front a un problema que encara l’amenaça: el desig de reforma política del poble. L’actual govern segueix la mateixa estratègia que els seus antecessors per protegir-se i no perdre el poder. Fa vint anys la repressió, la mentida, l’engany i la traïció no van fer sinó créixer el moviment estudiantil i en cap moment no serviren per a resol-

dre el conflicte. Per aquest motiu, peticions com la que han formulat dels Estats Units de reconèixer la seva responsabilitat, honorar les víctimes i deixar d’empaitar els investigadors de les protestes han tingut poc efecte en el règim. Respondre a aquestes demandes implicaria que els dirigents fossin qüestionats pel poble i en faria perillar l’hegemonia. El govern de Pequín va mantenir la condemna a Zhao, que va viure sota arrest domiciliari fins a la mort, ara fa quatre anys. Zhao explica que la matança va tenir un impacte negatiu, que continua existint, en la relació del partit amb les masses. En certa manera, les protestes havien donat al partit l’oportunitat de construir la reforma política amb el poble. Per contra, va ordinar la seva pròpia trampa creant una situació que l’obligava a mentir per no ser atrapat per la flama de Tiananmen.

LONDRES ■ Victorià Jiménez

EL TEMPS

Gordon Brown es troba contra les cordes.

Hora de la sega a Westminster. És una coincidència lamentable que les dagues dels rebels laboristes busquen la sang del primer ministre britànic, Gordon Brown, en el precís moment que l’Institut de Moviments de Compra i Provisions anuncia la bona nova: el país tot just sembla

deixar enrere la contracció econòmica, i supera el 50% d’activitat en un punt i set dècimes –tres punts des d’abril–; fins i tot els índexs de la construcció, manufactura i dels serveis han desacelerat el declivi sobtat i agònic dels darrers dos anys. Més encara, la venda de propietat residencial als Estats Units ha crescut d’un 6,7%! Tanmateix, la carta oberta que publicava a començament d’aquest mes de juny l’ex-banquer Ian Campbell tenia la fulla esmolada i la convicció en el crim: “Brown ha perdut i tothom ho sap a la City [el barri financer de Londres]. Si no ens en desfem, podríem tenir el Fons Monetari Internacional al govern abans no hi arribi David Cameron i els seus conservadors. Necessitem un líder... Algú com Thatcher, si cal.” Naturalment, Campbell no ha estat mai ni tan sols simpatitzant laborista; el comentari té un valor catàrtic, difícil de mesurar ara com ara: la dreta capitalista anglesa ha perdut el temor de brandar de nou la memòria de la *dama de ferro*. I, d’una altra banda, heus ací l’editorial del 3 de juny del diari progressista per excel·lència, *The Guardian*: “L’oportunitat del primer ministre de transformar el país o el seu propi partit ha passat, i no tornarà. Gordon Brown és un llast, és prescindible i [el Partit Laborista] n’ha de prescindir.” En efecte, li han robat l’oportunitat. Quan es complirà la quarta setmana de la seua campanya d’investigació en exclusiva, *The Daily Telegraph* haurà venut 750.000 exemplars més alhora que haurà trinxat la Cambra dels Comuns amb un inacabable raig de víctimes parlamentàries del qual no han pogut escapar ni el president de la sala, Michael Martin. Som davant de la revolució mediàtica i política que reclamava la Gran Bretanya del segle XXI: més d’una vintena de diputats han dimitit, entre els quals quatre ministres. Però les rotatives no s’aturen. El diari de l’aristocràcia i la seua cohort burgesa continua descobrint les mil i una petites malversacions de fons públics a mans dels parlamentaris. Avui, els liberaldemòcrates han provat un grau més alt de decència, però, en canvi, són els conservadors els qui encapçalen les enquestes.